

EEN HERFSTBLOEM.

Als de herfstwind huilt en stormt,
 't Loof van alle boomen schudt,
 Takken knakt, den hof misvormt,
 Baan zich breekt door huis en hut,
 Werwaarts zich het oog dan keer:
 Nergens bloemen. — Nergens meer?

Ja, een enk'le hield nog stand:
 De aster, die de herfst ons bracht
 Als een najaarsofferand,
 En nu prijkt in volle pracht.
 Zij het zonlicht nog zoo mat,
 Vriendlijk stralen bloem en blad.

Ook in 't huwelijksleven woedt
 Menige storm, die 't hart verslaat,
 Bloemen breekt, ze sterven doet,
 Louter doornen achterlaat;
 En zelfs in het ver verschiet,
 Bijna geen veraad'ming biedt.

Vriend, is bleek uw moeders wang,
 En het oog uws vaders dof;
 Is hun herfsttijd zwaar en bang:
 Wees een Aster in hun hof,
 Die, als alles hun ontzinkt,
 Hen vertroostend tegenblinkt.

E. G.

BESMETTELIJKE ZIEKTEN.

't Is een bekende spreekwijs, om iemands onverstand in een ding aan te wijzen, dat men hem acht over de zaak te oordeelen „als een blinde over de kleuren.” Deze uitdrukking nu is een gevolg van zeer oppervlakkige waarneming — ze heeft door het spraakgebruik een bepaalde beteekenis gekregen en daarom zou men verkeerd doen haar anders te gebruiken — maar toch is het uitgemaakt, dat de blinde zeer wel over de kleuren weet te oordeelen. 't Is wel is waar niet uit te maken, of de indrukken, die hij door de gevoelszenuwen verkrijgt, overeenstemmen met die, welke wij door onze gezichtszenuwen overbrengen, maar zeker is het, dat hij weet te onderscheiden, misschien beter nog dan menigeen, die aan daltonisme of een andere oogziekte lijdt. 't Feit bewijst, dat men langs verschillende weg tot juiste onderscheiding kan komen en dat men verkeerd handelt door de bevoegdheid om te oordeelen van een of andere uiterlijkheid te doen afhangen.

Toch is deze verkeerdheid diep ingedrongen en men omhelst haar als een lievelingsdenkbeeld op menigerlei gebied. Vooral in wetenschappelijke kringen is men gereed met de veroordeeling van leekenwijsheid

en dilettantisme, ofschoon men toegeven moet, dat deze twee evenzeer de ware wetenschap gediend hebben en nog dienen als de zuiverste onderzoekingen en gevolgtrekkingen van ingewijden.

Dat moge in 't algemeen dienen tot handhaving van iemands bevoegdheid om in zake van gezondheid en ziekte een woord mee te spreken, ook al weet hij geen academische faculteit aan te wijzen, die hem een bul verleende. Te dikwijls reeds bleek het, dat de geneeskundige wetenschap dwaalde, om haar onbepaald te vertrouwen. Eerst waar zij voorzichtig onderscheidend tusschen zeker en onzeker, tusschen vermoeden en gewisheid, optreedt, kan zij vertrouwen wekken en bewaren.

Een en ander komt mij zoo voor den geest, als ik iets wil medeelen over besmettelijke ziekten en daarbij denk aan de waarschuwendende plakaten, die nu en dan aan deur of venster ons verschrikken. Wat *weet* men van deze ziekten en wat *gist* men er van? is dan de vraag, die onwillekeurig bij mij opkomt.

Wat *weet* men van haar ontstaan? Zoo goed als niets. Wat *weet* men van haar voortplanting? Zoo goed als niets. Ziedaar